

Szántai János
Érkezési oldal

– kísértetként a Koronán –

Már-már odaérek.
Búzamezők osonnak utánam.
Gondos pueblo indiánként
időm körét kimérem.
Félmúlt nyomaimon
halkan visszajár a lélek.
Egy-egy kalászbán
mennyi
 mennyi
 mennyi
 mennyi
 árny van.

Uram! Kaptármélyi
mennyben, aki vagy,
add, hogy...
Vagy inkább semmit se adj.
Jobb ez így, kérlek.
Nem húz le sár,
se búzasör,
se bármi mézes érdek.

Tündérlámpással, lábujjhegyen
kísérheted azért
érkezésemet.
Amint elémbe áll
a nyári kert
s egy kerti lány.
Átszűrődünk csendben
a délutáni fényszítán,
s egy függőben maradt
régi körte
újra hullni kezd.